

ช. ชัยศิษฐ์

ข้าวโพดทำลอด!

งานนี้เขียน “อย่างครู” ไม่ได้เขียน “อย่างควาย” นะ

ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
ขอสำเร็จแก่ศิษย์-มิตรทุกคน
ขอให้พ้นเวรกรรมที่ทำมา

ช. ชัยศิษฐ์

รักลูกอย่างโง่โง่   ลูกจะโตอย่างชั่วช้า
รักลูกอย่างมัวมัว   ลูกจะชั่วอย่างโง่โง่

กัณยา 2507

เรื่อง 'ข้าวโพดห่าลอด' นั้น มันมาเกิดขึ้นเอา
อีตอนที่ หลังจาก**ปิง**ได้ก่อไฟ(เตาถ่าน) หุงข้าว
ให้เตี้ยแม่ตอนบ่ายสี่(16.00 น.)ตามกิจวัตรแล้ว ปิง
(ป.7- 2507)ก็เตรียมผ้าขาวม้าเพื่อจะไปอาบน้ำที่ลำคลองในทุ่งนา ระยะ
ทางเดินก็ ประมาณ 300 – 400 เมตร โดยได้นัดเพื่อน ๆ ไว้แล้ว เช่น **ไอ้**
เปิดเน่า(เบ้ม) ชั้น ป.5 **ไอ้หนอก(แดง)** ป.4 **ไอ้หลี** (ป.4) สีสหาย

กว่าจะมาครบทีมก็เลท(late-ล่าช้า)ไปหน่อย ทำให้ไปเล่นน้ำที่ลำ
คลอง(กลางทุ่งนา)ได้ยังไม่ทันสะใจก็ก็ต้องกลับบ้าน เพราะมันมืด
สลัวจะดำแล้ว .....จู้ ๆ ๆ เดี่ยวผีหลอก และนางเงือกจะมาจับตัว
ไปนะเดื่อ(ผู้ใหญ่สมัยนั้นเขาหลอกไว้ปรัมเด็กเพื่อ
ความปลอดภัยนะ)

ขากลับปิงและพวกก็เดินมาจวนจะถึงสามแยก
ปากทางถนนจะเข้าอำเภอ ก็เผชิญมีเสียงจากเพื่อน
อีกคนตะโกนเรียกไล่ตามหลังพวกเรา

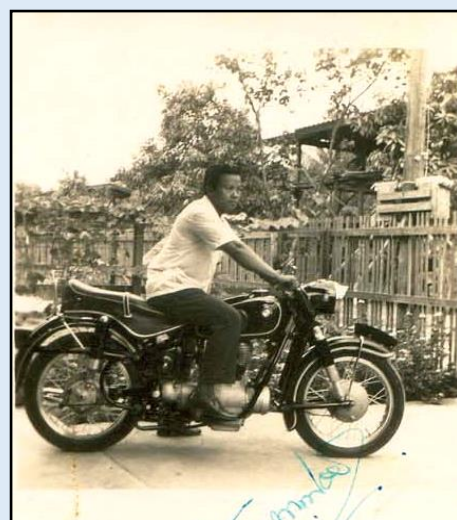

“เฮ้ย.....รถกูด้วยโว้ย.....” มันตะโกนร้องพร้อมวิ่งตามมาสมทบ
ไอ้ก๊อติ กับ **ไอ้บุญถึง**นั่นเอง

ไอ้สองคนนี้มีศักดิ์เป็นถึงลูกหมอ(ไร่ภูมิบัตร-หมอเถื่อน)ทั้งคู่
หมอจันทร์เป็นเวียดนาม(รักษาโรคทั่วไป) กับ **หมอเตี้ยเป็นหมอ**
พม่า(รักษาเรื้องตาโดยเฉพาะ) ไอ้ก๊อติ เรียน ป.6 ส่วนไอ้บุญถึง – ป.5
 ซึ่งทั้งหมดก็ได้คบหาเล่นเป็นเพื่อนกัน มีปึงนี้แหละแก่กว่าเพื่อน ๆ 555...

ยุคสมัยนั้น จะไปไหนก็ต้องใช้การเดินเป็นหลัก รถจักรยานก็ยังไม่
 เป็นสิ่งของมีค่าที่ทุกบ้านจำเป็นต้องมีไว้ใช้เพื่อประโยชน์ทางกิจกรรมของ
 คนทั้งครอบครัว จะเอามาขี่เล่นสนุก ๆ ตามลำพังเป็นส่วนตัวอย่างทุก
 วันนี่หาได้ไม่

ส่วนรถจักรยานยนต์ ‘คันแรก’ ของ
 อำเภอกิ่งปึงเคยพบ ก็เห็นจะเป็นรถของ **หมอ**
จันทร์ เป็นชาวเวียดนาม(บ้า - พ่อ**ไอ้ก๊อติ**
 พระเอกในเรื่องนี้แหละ) เมื่อประมาณ ปี
 2499 (ยุคอินทพาลครองเมือง)โน่น ยี่ห้อ

BMW เสียด้วย สมัยนั้นก็ถือว่าเท่ระเบิดเถิดเทิงเลยแหละ(ดังภาพ)

เมื่อเดินมาถึงถนนลูกรังสามแยกปากทางจะเข้าตัวตลาด อ.ศิขรภูมิ
 ท้องฟ้าก็มืดสนิท เห็นแสงสว่างของไฟฟ้าส่องลอดมาจากบ้านริมขอบ
 ถนนซ้ายมือ เป็นบ้านของ **แจ็กกิมลุ่น-ซิมเตียน** ซึ่งเป็นบ้านหลังสุดท้าย

ติดทุ่งนา ขวามือก็เป็นสวน**ข้าวโพดฝักโคตรโต**พื้นที่ราวครึ่งไร่ ล้อมรั้ว
ลดหนามตลอดแนวติดกับสวนบ้านแขก(อาคาร)

“เฮ้ย...กินข้าวโพดกันมั๊ย” ใ้กฤติ ตัวผอมขาวร่างเล็กแกร็น ส่งเสียง
ถามมาจากทางด้านหลังใกล้ ๆ พวกเรา

“ไหนข้าวโพด ?” **ไ้แดง**(โหนก)เหรออหราบถามหาประสาชื่อ ด้วยคิด
ว่าเป็นข้าวโพดที่พวกมันกำลังถือติดมือกันมาชะอีก

“โน่นไง” ใ้กฤติใช้นิ้วโป้งขวาหงายชี้ไปทางสวนทางด้านขวามือ
พร้อมยกคิ้วลือตาและยิ้มอย่างมีเลศนัย แล้วก็หัวเราะกันคิกคักกับ**ไ้**
ถึงสองคนแบบรู้จักกัน

“มันแก่พอหรือยังวะ ?” **ไ้เบิ้ม**ซักสนใจ แต่มองเห็นฝักไม่ชัด
เพราะมืดมากแล้ว

“แก่แล้ว ฝักขนาดนี้” ใ้กฤติ(เจ้าเล่ห์แสนกล)มันยกเข้าขึ้น เอามือทั้ง
สองมาคลำวัดรอบต้นขาอย่างติดตลกและหัวเราะร่วน...ข้าเค้าละ 555

“ขนาดนั้นมันของพ่อมึงละมั๊ย” เลยได้ฮากันตรึม **ไ้หลี**เล่น
หยอกของสูง ทำเอาใ้กฤติต้องพลาดท่าเสียเหลี่ยมลูกหม่อจันทรูไปเลย
ไล่กระโดดถีบเตะกันพัลว่ล ก็สนุกสนานกันไปตามประสาเด็ก ๆ อย่าง
พวกเรานะแหละ

“เฮ้ย ฝักใหญ่จริง ๆ นะมึง เป็นข้าวโพดหวานด้วยละ” **ไ้ถึง**
พยายามไซโคโน้มน้าวต่อ.....

“เอาก็เอาสิวะ” ใ้หลีชักค้ล้อยตาม

“ใครจะเป็นคนเข้าไปเอา?” ถึงตอนนี้ไอ้ก๊อติเริ่มทำเชิง อยากกินแต่
ไม่อยากเสีียง

“กูเอง” ไอ้ถึง ใจถึงสมชื่อ ชั้นอาสา ทั้งที่ตัวมันก็เล็กกระจ๋อนกว่า
เพื่อน ๆ ทุกคน

“กูด้วย” ไอ้หลีจอมลุย งานไหนมันก็อยู่แถวหน้าเสมอ ยกเว้นเรื่อง
‘ชกต่อย’

“กูก็ด้วย” ไอ้เบ้ม-(เปิดเทศ) เพื่อนรุ่นน้องข้างบ้านชกคึก
ไอ้เบ้มได้ฉายาเปิดเทศเพราะมันมีเสียงที่แหบพร่าเหมือนเปิดเทศ
แบบอากงของมัน เราแหละเป็นคนตั้งสมญานามให้เอง แต่ตอนหลังก็เพิ่ม
เป็น ‘เปิดเนา’ แทน(เพราะมันมีสาเหตุนะ)

“ยังงั้น ไอ้ไหนก กับไอ้ชัยอยู่ข้างนอกคอยรับของนะ” ไอ้ก๊อติ
บัญชาการ “กูจะคอยดูต้นทางให้”

ไอ้มันเหลียมมัด ฉลาดและเอาตัวรอดเก่งอยู่แล้ว มันไม่ค่อยขี้หรือ
สู้กับใครหรือก เอาแต่บูน แต่พวกเรามันเด็ก ๆ ด้วยกันเลยไม่มีใครจะใส่
ใจในเจตนาเล็ก ๆ ของกันและกันมากนัก

จากนั้นกลุ่มเด็กรักสนุกซุกซนคะนองก็สวมบทบาทเป็นกองโจร
ตึกแตนยักษ์ลงแปลงข้าวโพดชาวบ้านพริบตันที่ ปิงก็จัดแจงปูผ้าขาวม้า
ลงบนพื้นหญ้า รอพวกมันโยนออกมาปิงกับไอ้แดงก็เก็บมาวางกองบน
ผ้า

สักครู่ **ไอ้กุ๊ต**ก็เข้ามาชะโงกก้มดู เมื่อเห็นว่าได้เยอะพอควรแล้ว มันจึงแอบกระซิบเรากับไอ้โหนกแบบยิ้ม ๆ อย่างมีเลศนัยว่า

“พวกมึงรีบรวบห่อมัดเร็ว เดี่ยวกูจะแกล้งหลอกพวกมันเล่นซั๊กหน้อย” ดวงตาเป็นประกายฉายแววขำ ๆ เจ้าเล่ห์แสนกลของมันชัดเจน ปิงกับไอ้แดงนี่ก็สนุกก็ยิ้มขำ ๆ อี้ออออกห่อหมกไปกับมันด้วย..555

ไอ้กุ๊ตมันทำที่แกล้งเดินออกไปช้า ๆ สักครู่มันก็แกล้งทำเป็นวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามากระซิบเสียงดังอย่างร้อนรนสมจริงสมจังว่า

“เฮ้ยมีคนกำลังเดินมาทางเรา..รีบหนีเร็ว!”

ได้ผลทันตาเห็นลล... ไอ้พวกตักแตนสามตัวในแปลงข้าวโพดสะดุ้งตกใจรีบวิ่งสวบ ๆ มามุดลอดรั้วลวดหนามออกมาอย่างรวดเร็ว ปิงกับไอ้แดงจะไปช่วยแหวกถ่างรั้วลวดหนามให้กว้างขึ้นก็ยังไม่ทันพวกมันเลยอะดิ

ผลก็คือพวกมันถูกรั้วลวดหนามขีดขวางเป็นรั้วรอยเลือด

ซีมีชิบ ๆ กันคนละเล็กละน้อย แต่**ไอ้เปิดเนา**(เบีม) นี่สิ รั้วลวดหนามดันผ่าไปเกาะติดเป้ากางเกงของมันจนขาดดัง ‘แคว๊ก!’ ทำให้อยติงตงเห็นชัดเจนทั้งพวง เลยได้ใช้ผ้าขาวม้าของ**ไอ้เด็กเลี้ยงแกะ**(กุ๊ต)นั้นแหละมานุ่งเคียนเอวทับบังไว้

งานนี้ทำให้เพื่อน ๆ ทั้งกลุ่มได้หิวร้องอหายกันมาได้ตลอดทาง ได้
 ถีบตะกันจ้ำระหวั่นเป็นที่ระทึกครึกครื้นยิ่ง เดินมาใกล้จะถึงปากทางเข้า
 โรงภาพยนตร์และตัวตลาด ไอ้กู๊ติเจ้าเล่ห์ก็เอ่ยขึ้นอีกว่า

“เฮ้ย จะเอาไปต้มที่ไหนดีวะ ?”

ถ้าเป็นบ้านปิง เตี้ยแม่เราคงชักฟอกจนมูมแน่ ช้างไอ้หลี่ก็ตอบ
 ประสาชื่อว่า

“แม่กับยายกูด้าเอาแน่” ไอ้หลี่กับแม่ของมันพักอยู่กับ**ยายจันทร์** ที่
 จริงน่าจะเรียก ‘ย่า’มากกว่า

“**บ้านกูเอง**” ก็**ไอ้ถึง**อีกแล้วที่เป็นผู้ชันรับอาสา มันเป็นลูกชายหัว
 แก้วหัวแหวนคนเดียว มีน้องสาวอีกคน พ่อแม่ของมันรักดังดวงใจและ
 ตามใจมันมากกว่าพ่อแม่ของพวกเขาทุกคนหลายเท่าตัว มันก็เลย
 คาดการณ์เอาไว้ว่า

‘งานนี้ คงโนพลอมแพลม’ (No problem = ไม่มีปัญหาอุปสรรคกีด
 ขวาง)

พ่อไอ้ถึงก็คือ**หมอเตี้ย** (เพราะสูงประมาณ 140 ซม.ม.) หมอเตี้ยเป็น
 จักษุแพทย์แผนโบราณจากนอก นัยว่าได้วิชามาจากพม่า จะเป็น ‘บ้าน
 พม่า’ (ชื่อหมู่บ้าน)ที่อยู่ติด ๆ กับอำเภอศีขรภูมิ หรือประเทศพม่าจริง ๆ ก็
 ไม่ทราบได้ ท่านใดสงสัยใคร่รู้ก็ให้ไปถาม**ไอ้บุญถึงหรือหมอเตี้ย**ผ่าน
 ทาง เว็บไซต์ **เด็ดสะมาเร่ดีอทคอม(www.deadsamoray.com)**ดูได้
 (เพราะปัจจุบัน**ไอ้บุญถึงและหมอเตี้ย** ได้ถึงแก่กรรมนานกว่าสี่สิบปีแล้ว)

เมื่อเดินผ่านหน้าโรงพยาบาลนตร์ทางซ้ายมือ ก็มาถึงสวนหมอดี
 พวกเราก็เลี้ยวขวาผ่านแนวรั้วโปร่ง ๆ เข้าไปในสวนอีกราวยี่สิบกว่าเมตรก็
 ถึงตัวบ้านของหมอดี บ้านเป็นเรือนไม้ยกสูง ใต้ถุนโล่ง แต่มีแผ่นไม้
 กระดานเก่าที่ยังไม่ได้ถูกใช้เอามากองไว้ท่วมหัว ไม้ต้นเสายาวขนาด 8-10
 เมตรอีกจำนวนหนึ่ง เมื่อเกือบจะถึงบ้าน ใต้ถุนก็กระซิบกระซาบว่า

“พวกมึงรออยู่ข้างล่างนี้แหละ กูกับไอ้หีจะขึ้นไปจัดการเอง”
 เพราะสองครอบครัวนี้สนิทกัน เพื่อว่าทุกอย่างจะได้ราบรื่น

และก็เป็นจริงตามคาด ไม่รู้พวกมันไปหลอกต้มพ่อแม่มันอย่างไร
 แม่ไอ้ถึง ถึงกับออกปากอาสาจะจัดการให้หมดทุกประการอย่างใจดีอารี
 อารอบ (เรื่องนี้ต้องยกนิ้วให้จริง ๆ)

พอต้มเสร็จก็ยกมาวางให้ตรงชานบ้านใกล้บันไดทางขึ้นบ้าน แถม
 ใจดียังได้เอ่ยอีกว่า

“อาเนาะ” คำเรียกลูกชายภาษาเขมร “ไปเรียกเพื่อน ๆ ขึ้นมากินสิ
 ลูก”

ที่จริงพวกเราทั้งหมดก็อยู่ห่างจากแกแค่สองวาเศษ ๆ แต่เพราะ
 ดวงตาแกไม่ดี และเป็นคืนเดือนมืด แกจึงมองไม่เห็น ถ้าเป็นกลางวันก็
 คงจะเห็นได้ชัดเจนขึ้น ส่วนพื้นที่บนบ้านก็ยังคงมีคนเข้ามาพักค้างคืน
 ระหว่างรับการบำบัดรักษาอีกหลายราย เห็นมีมุ้งที่กางอยู่อีกหลายหลัง
 จนเต็มลานพื้นบ้าน

บนบ้านนั้นก็ค่อนข้างมืดสลัว เปิดไฟฟ้า 25 แสงเทียนใช้เพียงหลอดเดียว ผู้ป่วย(ทางดวงตา)ส่วนใหญ่ก็มักจะใช้ตะเกียงน้ำมันก๊าดเพื่อช่วยส่องสว่าง เพิ่มในแต่ละมุ้ง จะด้วยประหยัดไฟหรือเพราะป้องกันการเคืองนัยน์ตาคนป่วยก็ไม่ทราบ ใครอยากทราบก็ให้ไปถามไฉ่ถึงกับหมอเตี้ยได้อีกเช่นกันนะครับ(เอาปะ?)

เมื่อหม้อข้าวโพดต้มใบใหญ่ถูกวางลง ไฉ่ก็ตีมือไว จับผักข้าวโพดออกมาปอกเปลือกยัดใส่ปากตะ(แห่น-ภ.ลาว)ก่อนใครเพื่อน (แต่เวลาปฏิบัติงานจะอยู่หลังสุด..ไฉ่อับอาย)

“อ้อฮือ หวานจริง ๆ นะมั้ง” ปิงรู้สึกไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนัก เพราะเคยกินข้าวโพดมาก็เยอะ ที่บ้านก็ยังต้มขายประจำไม่เคยเห็นมันจะหวานได้ซักกะที อำแหงแก๊.....

“เออจริงแหละ” ไฉ่ถึงเมื่อได้ลองกินดูก็พยักหน้าเห็นด้วย ไฉ่นี้มันซื่อ ๆ น่าเชื่อถือ ปิงก็เลยนึกอยากลองมั้ง

และก็หวานอร่อยจับใจจริงดังว่าทุกประการ หวานมันร่อนกรอบอีกต่างหาก เกิดมาก็ยังไม่เคยพบเคยเจอแฮะ เพราะบ้านปิงก็ขายทั้งข้าวโพดปิ้งและต้ม กินที่ที่ที่ก็จี๊ดซี้ดเหนียวหนึบ ชนิดกินไปก็ต้องแคะฟันไป หรืออาจจะเป็นเพราะว่าผักมันยังสด ๆ เพิ่งออกจากต้นก็ไม่ทราบได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันเป็นความภาคภูมิใจจากผลงานการลักขโมยที่ผสมความตื่นเต้ลลเร้าใจอีกต่างหากมั้ง เลยเพิ่มรสชาติได้อีกอีกโข ของลักของขโมยเขากินมันก็มักจะได้บรรยากาศแซ่บ ๆ อย่างนี้แหละ

หมายเหตุ : แต่ถ้าไปแอบลักกินลูกเมีย หรือผัวของชาวบ้านอันนี้ก็ ยิ่งแต่แซบคัก ๆ แต่วาก็**บาปคัก ๆ** อีหลีคือกัน อย่าไปริหาเฮ็ดเดื่อ .....

ข้าก่ลั้งกันก็แต่**ไอ้เบ็มห่าลอด**นี่แหละ ระหว่างที่กำพากันเดินกลับ ยามใดที่มันผลอกก็ยังมีคนไปแกล้งกระตุกผ้าขาวม้าเสียอีก มันก็ต้องไล่ ตะเขาไปพร้อมกับการแกว่งไกวห้อยโตงเตงไปด้วย...555

เฮ็ดบาปกันคักโพัด บักห่าเอี้ยยย.....

กินกันไปก็กระเช้าเข้าแห่เฮฮากันไป ก็ยิ่งเพิ่มรสชาติเข้าไปใหญ่ เป็นบรรยากาศสุดจ๊าบประทับใจจ๊อดอย่างไม่เคยลืมเลือนเลย พับ ผ่า.....(40 กว่าปีก็ยังจำได้ดี)

(แต่...เด็ก ๆ ก็ไม่ควรจะเอาเป็นเยี่ยงอย่างเลยนะ เขียนให้อ่านพอ สนุก ๆ เท่านั้น).....**นี่เขียนอย่างครู ไม่ได้เขียนอย่างควายนะครับ**

เมื่อมาได้ย้อนคิดถึงความหลังครั้งนี้แล้วก็ให้แปลกใจและฉงน สนทน่หึ่งนั้ก สงสัยว่าทำไมแม่ไ้ถึงจึงปลงใจเชื่อกับคำโกหกของลูก อย่างง่ายดายนขนาดนั้น

ในสถานการณ์อย่างนั้น หาความสมจริงสมจังพอน่าเชื่อถือในคำโกหกได้ยากมาก โดยเฉพาะเด็กในวัยแค่นี้(ป.5) ไม่น่าจะจะมี ความ ลึกลับซึ่งแยบยลในกลโกงมากนัก

พ่อแม่ที่น่าที่จะว่ากล่าวตักเตือนลูกและเพื่อน ๆ ของลูกซึ่งก็เป็นเหมือนลูกหลานให้รู้ถูกรู้ผิดด้วยความนุ่มนวลมีเมตตาด้วยก็น่าจะดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าไม่ทำอย่างนี้ เด็กก็จะขี้มัวใจ วันหลังก็จะประพฤติกินนาน ๆ เข้าก็จะติดนิสัยเป็นกมลสันดานไปเลยนะ

ความรักลูกที่มากเกินไป ผสมกับความ**ด้อยการศึกษา**อันนำมาซึ่งความด้อยวิสัยทัศน์ ข้อนี้มีโอกาสเป็นไปได้สูง แม่ไฉ่บุญถึงนั้น คาดว่าน่าจะไม่ได้เรียน-อ่านหนังสือไม่ออก (ดวงตาก็ไม่ปกติ) พ่อก็คงจะงู ๆ ปลา ๆ (แต่ก็พอจะมีวิชาหากินติดตัวเท่านั้น) และไม่ได้สนใจกำกับดูแลลูกอย่างมีวิสัยทัศน์และทั่วถึงเท่าที่ควร จึงรักและตามใจแบบปล่อย ๆ รักแบบไร้ขอบเขต(เหมือนนักการเมืองไทยยุคนี้บางท่านนั้นแหละ)

รักลูกเกินควรจะเป็นภัย รักลูกเกินไปจะเสียคน

บุญถึงคนนี้ เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น ก็ยังคงใจถึงสมชื่อเช่นเคย สุภาพมีน้ำใจ รักเพื่อนพ้อง ไม่ระรานใครแต่ใจสู้ เมื่อมีเรื่องต้องสู้ก็จะยืนอยู่แถวหน้าเพื่อน ๆ เสมอ สุดท้ายก็มีเรื่องทะเลาะขัดแย้งกันตามปกติวิสัยของวัยรุ่น ก็เลยพลาดทำเสียที่ถูกแทงและจบชีวิตอย่างน่าเสียดายยิ่งขณะกำลังศึกษาอยู่ปีหนึ่ง(ปก.ศ.เตี้ย)ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์

นี่แหละจึงเป็นสาเหตุที่ ‘อาจารย์ชิง’ จำต้องเฝ้าหมั่นเตือนลูกศิษย์
อยู่เสมอ ๆ ทั้งด้วยวาจา เรื่องสั้นและป้ายคำขวัญคติพจน์ที่ติดตามเสา ฝา
และข้อความอาคารเรียน ว่า.....

รักลูกอย่างโง่โง่   ลูกจะโตอย่างชั่วชั้ว
รักลูกอย่างมัวมัว   ลูกจะชั่วอย่างโง่โง่

***** อวสานอินทรีดำ *****

ขอคุณผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
ขอสำเร็จแก่ศิษย์-มิตรทุกคน
ขอให้พ้นเวรกรรมที่ทำมา
ช.ชัยศิษฐ์

หากสนใจจะติดตามผลงานเรื่องอื่น ๆ
โปรดไปคลิกที่ www.sura.ac.th นะครับ
แล้วไปคลิกที่ → **นวนิยาย**

